

Adanmış Ömürler

s. 2

**Nur Dolu Kalbinde Gizli Zikir:
Sadık Dost Hz. Ebû Bekir (ra.)**

Nesilden Nesile

s. 3

**Gönüllerdeki İz:
Kimliğimiz**

Hatırlayalım

s. 4

**Asr-ı Saadetten Hatıralar:
Annemden Sonra Annem...**

SÜHEDA

DEĞERLER EĞİTİMİ GAZETESİ

OCAK | 23

Ey Evlat! Ananı, Atanı Say; Bereket Büyüklerledir...

Yüce Allah bizleri yaratırken, kırdaki çiçekler gibi aynı anda yaratmadı. Hz. Âdem Peygamber'den beri sırayla ve vakti geldikçe dünyaya geliyoruz. Ailemizden bizden önce dünyaya gelenler annemiz, babamız, dedemiz, ninemiz, amcamız, dayımız, teyzemiz oluyorlar.

Dünyaya bir bebek olarak geliyoruz. Yemek içmek için, giyinmek için anne babamıza ve büyüklerimize muhtaç oluyoruz. Eğer onların şefkati, merhameti ve bakımı olmasa bebek hâlimizle ne işimizi görebilir ne de hayatımızı gerektiği gibi devam ettirebiliriz.

Biraz daha büyüdüğümüzde akrabalarımızın ve komşularımızın ilgisi ve sevgisiyle karşılaşırız. Onlar da bizi çok severler ve gözetirler. Bir ihtiyacımız olduğunda hep yanımızda olurlar. Sonra okula gideriz. Öğretmenlerimiz bizi sevgiyle eğitir. İyi bir insan olmamız için gayret gösterir, fedakârlık yaparlar. Üstelik büyüklerimiz bütün bu yaptıkları fedakârlıklar için bir karşılık da beklemezler.

Bizlerin de değer bilen insanlar olarak, üzerimizde binbir emeği olan sevgili büyüklerimize saygı göstermemiz gerekir. Ayrıca elimizden geldiğince onların hizmetlerini görmeliyiz. Büyüklerimiz küçüklüğümüzde bizi nasıl koruyup gözettilerse biz de onlara öyle sevgi ve saygı duymalıyız. Bir ihtiyaçları olduğunda hemen yardımlarına koşmalıyız. Çünkü ancak bu şekilde, onların bizim üzerimizdeki haklarını belki ödeyebiliriz.

Aslında aynı ülkede yaşadığımız bütün vatandaşlarımızın bizim üzerimizde hakkı vardır. Örneğin sofranızda yediğiniz peynir belki de Van'dan gelmiştir. Zeytin belki de Gemlik'teki bir zeytin bahçesinden... Giydiğiniz palto belki Bursa'da üretilmiştir; tuttuğunuz kurşun kalem belki de Rize'den geliyordur. Kim bilir yemeğinizdeki yağ Edirne'de, bastığınız halı Mardin'de üretilmiştir. Parfümünüzün gülü Isparta'dan...

RESİM: İLKNUR SALMAN (DİB Yayınları)

Saygı Duygusuna Sahip Olan İnsan Ne Yapar?

- * Büyüklerine hürmet gösterip ellerini öper.
- * Ahde vefa gösterir, büyükleri ile vakit geçirir.
- * Konuşanların sözünü kesmeden dinler.
- * Güleryüzlü olur, hâl hatır sorar.
- * Edeple ve alçak sesle konuşur.
- * İhtiyaç duyduklarında yaşlılara yardım eder.
- * Bir büyük içeri girdiğinde, yatıyorsa kalkar.
- * Büyüğü başladıktan sonra yemeğe başlar.
- * Eğer büyüğü vefat etmişse onu hayırla anar.
- * Büyüklerinin tecrübelerinden faydalanır.

Milletimizin her ferdi aslında diğer insanların hayatını kolaylaştırmak ve güzelleştirmek için çalışıp didiniyor. Sizce her vatandaşımız saygıyı hak etmiyor mu? Diğer insanların ürettiklerinden faydalanırken “Allah bunu yapandan, yapımına sebep olandan razı olsun.” dememiz gerekmez mi? Elbette gerekir. Öyleyse gelin bu ülkede yaşayan her insanın, her büyüğümüzün kıymetini bilelim. Onları nerede görürsek görelim yaşlarına ve emeklerine saygı duymada kusur etmeyelim. Hiçbirini tanımasak bile.

Hayatin en zorlu şartlarında bir toz konmasının diye bizim için canını, malını, ömrünü harcamış olan anne ve babamızın; dede ve ninemizin hakkını ödeyebilmemiz mümkün müdür? Peygamber Efendimiz, “Hiçbir evlat, babasının hakkını ödeyemez...” buyurarak büyüklerimize saygılı olmamızı ve onlara hizmet eder ek onların gönlünü almamızı istemiştir. Böylece onlar bize gönül huzuruyla haklarını helal etsinler...

Saygı Duygusuna Sahip Olan İnsan Ne Yapmaz?

- * Büyüklerini hiçbir zaman ihmal etmez.
- * Toplu taşımada büyüklerini görmezden gelmez.
- * Büyüklerine kaba ve gönül kırıcı davranmaz.
- * Büyüklerin yanında bacak bacak üstüne atmaz.
- * Büyüklerine kaba ve ayıp sözlerle hitap etmez.
- * Büyüklerinin ardından kötü konuşmaz.
- * Büyüklerinin yanında bacaklarını uzatıp yatmaz.
- * Büyüklerinden önce yemeğe başlamaz.
- * Büyüklerine danışmadan herhangi bir iş yapmaz.
- * Büyüklerinin yanında yüksek sesle konuşmaz.

Allah Aziz'dir. Öyle saygın ve şerefli ki yarattığı bütün varlıklar O'nun sözünü dinler. İnsanların her türlü saygısız davranışlarına büyüklük gösterir ve onları hemen cezalandırmaz. Hatalarını anlayıp dönmeleri için zaman tanır. Peki ya biz insanlar? Aziz olan Allah'ımıza gerektiği gibi saygı duyuyor muyuz? El - Aziz ismini bilen Müslüman, Allah'ı sever ve verdiği nimetlere şükreder. İşte asıl saygı budur.

Nur Dolu Kalbinde Gizli Zikir: Sadık Dost Hz. Ebû Bekir (ra.)

Sadakat, dostluk ve samimiyetle: “Kim ne derse desin, O (s.a.s.) söylüyorsa doğrudur.” diyen o idi. Gösterdiği sadakat ile onun namı, adının önüne geçti ve Hz. Peygamber'in (s.a.s.) çok samimi, çok sadık dostu, “Ebû Bekir es-Siddîk” olarak bilindi. Sadece canını değil, malını da bu yolda ortaya koydu. Zalim efendilerinin türlü cefaları altında inleyen Müslümanlar, onun sayesinde özgürlüklerine kavuştu.

Bir defasında, servetinin tamamını infak ederek Resûlullah'ın, “Ailene ne bıraktın?” sorusuna “Allah ve Resûlü'nü” cevabını vermişti. Sadık dostun adımları hep Peygamberini izledi. Sadakat,

“Kim ne derse desin, O (s.a.s.) söylüyorsa doğrudur.”

samimiyet, fedakârlık, tevazu, takva... Her bir güzel vasıf, onun şahsında kendine bir yer bulmuştu. Her güzel amelin öznesi o idi. Failini arayan her hayırlı fiilin yolu ona çıkıyordu.

Sıcak bir öğle vakti kapısı çalındığında anladı ki Mekke'den Medine'ye kutlu yolculukta Nebî'ye yol arkadaşlığı edecekti. Yola revan olduklarında, bütün gece Peygamberi ile yürüyen o idi. Gündüz olup karşılarna kocaman bir kaya çıktığında, Nebî ile birlikte onun gölgesine sığınıp serinleyen o idi. Peygamberini dinlenmesi için ikna edip, bu sırada oradaki bir çobandan biraz süt isteyen, sütü soğutmak için kırbasındaki su ile karıştıran, ikram

➤ BİYOGRAFİ

ADANMIŞ ÖMÜRLER

etmek için Peygamberini uyandırmaya kıyamayıp da başucunda uyanmasını bekleyen o idi. Mağarada iken korku içerisinde, “Yâ Resûlallah, yakalandık!” dediğinde, Peygamber'in (s.a.s.) “Üzülme, Allah bizimle!” diyerek cesaret verdiği o idi.

Peygamberimiz (s.a.s.), son zamanlarını yaşarken, kendisinin yerine ashabına namaz kıldırması için onun adını vermiş, mihrabını ona emanet etmişti. Hz. Peygamber'in makamını emanet almak... Onun yerine geçip namaz kıldırarak... Bu son vazife, ancak hayatının her anında Peygamberin (s.a.s.) en yakınında olan can dostuna, Ebû Bekir es-Siddîk'a nasip olabilirdi...

Büyük Söz Söyleme, Büyük Sözünü Kulak Ardı Eyleme!

Bir varmış bir yokmuş, Allah'ın kulu çokmuş, bunlar arasında Lale ve Papatya adlı iki çiçek varmış. Bu iki arkadaş ailelerinin sözünü hiç dinlemez, kendi bildiklerini okurlarmış. Lale, Papatya'ya hep kırdı oynuyoruz bugün başka bir şey yapalım, demiş. İleride büyük bir dağ var, oraya gidelim demiş. O dağa doğru yola çıkmışlar. Dağın eteklerine vardıklarında doruğa ulaşmak istemişler ve dağa tırmandıkça bu yolculuk tehlikeli olmaya başlamış. Sis çöküp yağmur da yağmaya başlamış, göz gözü görmüyormuş. Sabah aydınlanınca eve döneriz diye mağaraya girmişler.

Aileleri çocuklar eve dönmeyince onları aramaya

başlamışlar. Lale'nin babası efsunlu dağa gitmemişler diye dua ediyormuş. İnanişâ göre dağda kötü bir cadı varmış. Bu cadı sihir yapar, canlıları ailelerinden koparırmış.

Lale ile Papatya, cadının tuzağına düşmüş; cadı, arkadaşlarına ziyafet verecekmiş, bunları bağlamış ve bunları kaynatıp onlardan şerbet yapacaktı.

Papatya'nın aklına bir fikir gelmiş ve kurtulamayacağız diye ağlayan Lale'ye kurtulacağız demiş. Papatya'nın dedesi “Her çıkmazın bir kapısı vardır.” dermiş. Lale ile Papatya fısıltıyla konuşup çıkmanın bir yolu olmalı demiş. Cadının avına düşen bir inek mağaraya getirilmiş. Lale ineği

➤ IRMAK AZRA ALTINDAĞ | 6/K

SİZDEN GELENLER

görünce babasının da nasihat dinlemediğini hatırlar ve “babam bana öğüt verirken, ben inekte sinek sayardım” sözünü hatırlar. Cadı ineği bağlamak için ip ararken Lale sineklerle konuşup anlaşıp ve sinekler ateşten kıvılcım alıp ipleri yakar.

Papatya, ineğe içi sıcak su dolu kazanı devirmesini söyler, inek kazanı devirir. Cadı dökülen sıcak suyu aşamadığı için bir köşeye sıkışır. Lale, Papatya ve inek hemen mağaradan çıkarlar, kırlara doğru koşmaya başlarlar.

Lale ile Papatya aileleriyle buluşur. Ailelerinden özür dileyip bir daha ne olursa olsun asla sözünüzden çıkmayacağız derler.

Gönüllerdeki İz: Kimliğimiz

- * Bayram sabahları erkenden kalkıp büyüklerinin ellerini öpüp bayram namazı için cami yolunu tutan bizim atalarımızdır.
- * Bulunduğu ortamlara bir büyük geldiğinde saygı gösterip ayağa kalkarak büyüklerine yer veren bizim gençlerimizdir.
- * Karşıdaki kişi konuştuğunda onun sözünü bölmeden dikkatle dinleyip kötü sözler kullanmadan ve kalp kırmadan hoş sözler ile konuşan bizim eccadımızdır.
- * Kendisine bir kötülük yapıldığında buna karşılık kötülük yapanlara dahi affedici bir eda ile yaklaşip onlara iyilikle cevap veren bizim büyüklerimizdir.
- * Savaşta zor durumda kalan, yardıma muhtaç düşman askerlerine dahi sırtlarını çevirmeyip yardımda bulunanlar bizim atalarımızdır.
- * Yemek yiyeceği vakit tek başına yemeyerek yanında bulunan arkadaşına da ikram edip lokmasını paylaşanlar bizim gençlerimizdir.

Saygılı Bir İnsan Olursam Ne Kazanırım?

- * Büyüklerime saygılı olursam imanımın gereğine uygun davranmış olurum.
- * Büyüklerime olan sevgimi ve bağlılığımı göstermiş olurum.
- * Kur'an'da hayırla ve güzelliklerle müjdelenen insanlardan biri olurum.
- * Müslüman'ın sahip olması gereken güzel ahlaka ve alışkanlığa sahip olurum.
- * Büyüklerimin hayır dualarını alarak ömrümün bereketini arttırmış olurum.
- * Toplumu ayakta tutan bir değere sahip olurum.
- * Bugünün genci, yarının büyüğü olarak bize de hürmet edileceğinin bilincinde olurum.
- * Örnek alınması gereken bir kişiliğe ve güzel bir hayata sahip olmuş olurum.

Saygısız Bir İnsan Olursam Ne Kaybederim?

- * Büyüklerime saygısızca davrandığım için imanımın gereğine uygun davranmamış olurum.
- * Kalp kırdığım için hem dünyada hem de ahirette işlerim ters gider.
- * Büyüklerime saygı duymadığım için saygı duyulan bir kişi olamam.
- * Büyüklerimden güzel dua almadığım için huzursuz ve zahmet dolu bir yaşantım olur.
- * Müslüman'ın sahip olması gereken güzel ahlaka sahip olamam.
- * Herkes, kaba ve düşüncesiz olduğumu düşünür.
- * İnsanlar benimle karşılaşınca umursamaz bir şekilde davranır.
- * Yalnız kalmaya terk edilir, istenilmeyen bir insan olurum.

SÜHEDA

DEĞERLER EĞİTİMİ GAZETESİ

YIL 1 - SAYI 3

OCAK 2023 - İSTANBUL

(Yılda yedi sayı yayımlanır.)

İMTİYAZ SAHİBİ

Enes AYDIN

Müdür Yardımcısı

GENEL YAYIN

YÖNETMENİ

Enes YILDIRIM

Türkçe Öğretmeni

EDİTÖRLER

Rumeysanur ELALDI

DKAB Öğretmeni

Esra ARSLAN

DKAB Öğretmeni

Taner DUMAN

Türkçe Öğretmeni

Bülent KARAKAN

Bedensel Eğitimi ve Spor Öğretmeni

YAZI İŞLERİ

Değerler Eğitimi Komisyonu

GRAFİK TASARIM

Enes YILDIRIM

Türkçe Öğretmeni

BASIN YAYIN

Cengiz KURT

Memur

İLETİŞİM

0 212 620 00 75 • Esenyurt, İstanbul
esenyurtsehitlerortaokulu.meb.k12.tr

KAYNAKLAR

T.C. Cumhurbaşkanlığı Diyanet İşleri Başkanlığı,
T.C. Kültür ve Turizm Bakanlığı, Anadolu Ajansı

Şüheda'da neşredilen içeriklerin tüm yayın hakları Esenyurt Şehitler Ortaokuluna aittir. Matbu veya dijital başka mecralarda kullanımları, okulun iznine tabidir.

e-Gazete arşiv bağlantısına
gitmek için kare kodu
cihazınıza okutabilirsiniz.

وَمَا أَرْسَلْنَاكَ إِلَّا رَحْمَةً لِّلْعَالَمِينَ

Enbiyâ Sûresi, 107

“Seni ancak âlemlere rahmet olarak gönderdik.”

En Güzel Rehberim: Sevgili Peygamberim ﷺ

Peygamber efendimiz (s.a.s.) çocukları çok severdi. Her gördüğü yerde çocuklarla ilgilenir, onların başını okşardı. Çocuklar da onu çok severler, onun sözlerini dikkatle dinlerlerdi. Peygamberimize saygılı davranırlardı. Bir çocuk gördüğü zaman mübarek yüzünü neşe ve sevinç kaplayan Peygamberimiz, çocuklara ilgi gösterir, yanlarına uğrar ve onlara selam verirdi.

Bir gün sevgili Peygamberimiz, torunu Hazreti

Hasan'ı öpüyordu. O sırada yanında bulunan bir adam:

— Siz çocuklarınızı böyle öper misiniz? Benim on çocuğum var. Fakat onlardan hiçbirini bir kere bile öpmedim, dedi. Peygamberimiz, evladına şefkat ve merhamet göstermekten yoksun olan bu adama baktı ve:

— “Merhamet etmeyene merhamet edilmez.” buyurdu. (Buharî, Edeb, 18; Müslim, Fedâil, 65)

Asr-ı Saadetten Hatıralar: Annemden Sonra Annem...

HATIRA

HATIRLAYALIM

Sevgili Peygamberimiz Hz. Muhammed (s.a.s.), 9 yaşlarında henüz küçük bir çocukken amcası Ebû Tâlib'in yanında yaşamaya başlamıştı. Çünkü babası, annesi ve dedesi bir bir vefat ederek bu dünyadan göçüp gitmişlerdi. Ebû Tâlib ve hanımı Fatıma'nın sekiz çocukları vardı. Yetim kalan Peygamberimizi de kendi çocukları gibi sevip bağışlarına basmışlardı. Peygamberimiz, yengesi Fatıma'yı vefat eden annesinin yerine koymuştu. Bu iyi kalpli kadın onu çocuklarından hiç ayırmaz, her zaman şefkatle davranırdı.

Peygamberimiz kimseyi üzmeyen, söz dinleyen bir çocuktur. Büyüklerine saygı, küçüklerine sevgi doluydu. Ne zaman sofraya otursalar, sessizce yemeğin konmasını bekler, nazikçe önünden yerdi. Yemeği beğenirse bile söylemezdi. Onun bu edepli davranışları yengesi Fatıma'nın gözünden kaçmazdı. Yemekte önce Peygamberimizi gözetirdi. Eğer o, yemekte yoksa mutlaka yemeğini ayırırdı. Peygamberimiz de kendisine bir anne gibi davranan yengesini çok sever, ona "anne" diye seslenirdi.

Derken Peygamberimiz (s.a.s.) büyüdü. Yetişkin bir delikanlı oldu, sonra evlenip yuva kurdu. 40 yaşına gelince Yüce Rabbimiz ona peygamberlik verdi. O artık insanları Allah'a kulluğa çağıran kutlu bir elçiydi. Önce akrabalarına giderek onları İslam'a çağırdı. Akrabalarının çoğu onu yalanlarken yengesi Fatıma ona ilk inananlardan oldu.

Aradan yıllar geçse de Peygamberimiz, kendisine annelik yapan bu iyi kalpli yengesini hiçbir zaman unutmadı. Sık sık ziyaretine giderek hâlini hatırlı

sordu. Bir şeye ihtiyaçları olduğunda amcasının ve yengesinin yardımına koştu. Bir defasında Mekke'de kıtlık olmuş, Ebû Tâlib çocuklarına bakmakta zorlanmıştı. İşte bu darlık zamanında Peygamberimiz amcasının oğlu Hz. Ali'yi yanına alarak onun bakımını üstlendi. Böylece kendine küçük yaşta sahip çıkan çok sevdiği amcasına minnet duygusunu göstermiş oldu.

Fatıma hicretten dört yıl sonra Medine'de vefat etti. Peygamberimiz yengesinin ölümüne çok üzüldü. Sırtındaki gömleği çıkarıp vererek bunun yengesi için kefen yapılmasını istedi. Cenaze namazını da kendi kıldırdı. Onun çok üzüldüğünü gören ashabı "Ya Rasûlallah! Sizin bu kadına tutumunuzu başka hiçbir kimseye gösterdiğinizizi görmedik." dediklerinde Peygamberimiz: "O benim annemden sonra annemdi. Amcam Ebû Tâlib'den sonra, bu kadıncağz kadar bana iyiliği dokunan bir kimse olmamıştı." buyurdu.

Şiir

Sevgili
En sevgili
Ey sevgili
Uzatma dünya sürgünümü benim
Ülkedeki kuşlardan ne haber vardır
Mezarlardan bile yükselen bir bahar vardır
Aşk celladından ne çıkar madem ki yâr vardır
Yoktan da vardan da ötede bir var vardır
Hep suç bende değil beni yakıp yıkan bir nazar vardır
O şarkıya özenip söylenecek mısralar vardır
Sakin kader deme kaderin üstünde bir kader vardır
Ne yapsalar boş göklerden gelen bir karar vardır
Gün batsa ne olur geceyi onaran bir mimar vardır
Yanmışsam külümden yapılan bir hisar vardır
Yenilgi yenilgi büyüyen bir zafer vardır
Sırların sırrına ermek için sende anahtar vardır
Göğsünde sürgününü geri çağıran bir damar vardır
Senden ümit kesmem kalbinde merhamet adlı bir çınar vardır
Sevgili
En sevgili
Ey sevgili

(Ahmet Sezai Karakoç,
Sürgün Ülkeden Başkentler Başkentine)

ŞİİR

KİTAPLIK

Ayet-Hadis-Söz

- * Biz insana, ana-babasına karşı iyi davranmasını emrettik. (Lokman Sûresi, 14)
- * Allah'ın hoşnutluğu anne babanın hoşnutluğuna bağlıdır. Allah'ın öfkesi ise anne babanın öfkesine bağlıdır. (Hâdis-i Şerif)
- * Ulular (atalar) köprü olsa basıp geçme: Büyüklere saygıda çok dikkatli olmalı, onları üzmemeli.
- * Ey oğul! Ananı, atanı say; bereket büyüklerle beraberdir. (Şeyh Edebalı)
- * Kendinden büyüğe saygı göstermeli, kendinden küçüğe şefkat. (Yusuf Has Hacib)

Deyimler

- * Saygı beslemek (saygı duymak): Birine veya bir şeye karşı saygı hissetmek.
- * Saygı göstermek: Saymak, değer vermek.
- * Baş tacı etmek: Değer vermek, çok üstün tutmak, çok sevmek.
- * Hatır gönül bilmek (saymak veya tanımak): Kişilere karşı gösterilmesi gereken saygı kurallarına uymak.
- * Baş üstünde yeri var: Büyük bir saygı ve içtenlikle karşılama ve ağırlama.
- * Hatır saymak: Gerekli saygıyı göstermek.

Kitaplığımızda Bu Ay:

Gün Doğmadan | Ahmet Sezai Karakoç

Mütefekkir, şair ve dava adamı olan Ahmet Sezai Karakoç, tüm şiirlerini **Gün Doğmadan** ismini verdiği kitapta toplamıştır. Onun şiirleri yüreği buruk âşıkların dilinde, geçmişe özlem duyanların gönlünde, İslâm'ı, medeniyeti, ilmi savunmaların zihninde dolaşır. O; şiiri, rüyasında Hızır'ın misafiri olmasıyla, hakikat için Taha'nın Kitabı'yla, Leyla ile Mecnun'u yeniden yazmasıyla, kavuşamadığı aşkı Mona Roza'sıyla taçlandırır. Şiire "uçurtmamı

rüzgâr yırttı dostlarım' diye başlayan şair, geçtiğimiz yıl dünya sürgününü tamamlamıştır.

Ben bu şiiri yazdım âşık çeşidi
Öyle kar yağdı ki elim üşüdü
Ruhum seni düşününce ısıdı
Her şeyi beni anlayınca anlayacaksın

Biz mahcup ve onurlu çocuklarız
Başımızı kaldırıp bir bakmayız

